

5de zondag door jaar A

Mt. 5, 13-16

Jezus zwijert vandaag duchtig met de wierook: Hij noemt zijn volgelingen ‘zout der aarde, licht der wereld, een stad die op een berg ligt’ en dus een baken is. Nu, als Hij dat zegt zal dat ook wel waar zijn. Maar er valt me één ding op: er staat niet bij hoe groot de groep was tegen wie Hij dat zei. Zouden het er 1000 geweest zijn, of waren het er maar 10...?

Heel groot zal die groep in ieder geval niet geweest zijn. We weten dat lang niet al zijn tijdgenoten Hem volgden. En degenen die Hem wél volgden waren ook nog een mengeling van kaf en koren. Zo was het ook in de jonge Kerk: dat waren eigenlijk maar een aantal kleine, verspreide groepjes. Dus: heel groot zal die groep niet geweest zijn tegen wie Jezus die woorden vandaag zegt.

Het is goed om dat te beseffen nu wij als katholieken, althans in onze contreien, een minderheid geworden zijn. Dat hoeft helemaal niet de ondergang van de Kerk te betekenen. De meerderheid van onze tijdgenoten belijden het Evangelie niet meer zo uitdrukkelijk. Maar dat wil nog niet zeggen dat de overgebleven minderheid van christenen er dan ook maar beter mee stopt. Daar zou niemand mee gebaat zijn; dat zou pas verraad zijn aan het Evangelie.

Om op dat beeld van de lamp voort te borduren. Stel u eens een kaars voor die staat te branden in een donkere kamer. Dat kan heel sfeervol en romantisch zijn. Maar wat ziet die kaars om zich heen? Geen andere lampen: alleen maar duisternis. Dat kan een eenzaam gevoel opleveren. Maar op het moment dat de kaars denkt: ‘Dan stop ik er ook maar mee’, wat krijgt ge dan? Juist: volslagen duisternis.

Dat geldt net zo goed voor gelovigen, katholieken. Het klopt dat we niet in een comfortabele positie zitten en de afgelopen jaren hebben we flinke klappen gekregen die nog lang zullen nazinderen. Maar Jezus heeft aan zijn leerlingen ook nooit comfort beloofd; en Hij heeft meermaals gewaarschuwd voor moeilijkheden en beproeving. Het gaat Hem namelijk niet om een ‘knus kringetje volgelingen die het onder elkaar zo fijn hebben’. Als een werkgroep, een parochie of de Kerk dát wordt, is het alleen nog maar een hobbyclubje wat aan navelstaarderij doet.

Jezus heeft blijkbaar een grenzeloos vertrouwen in die kleine groep. En Hij stelt ook ontzettend hoge eisen: ze moeten zout en licht zijn opdat de mensen hun goede werken zien en (en dan komt het!) uw Vader verheerlijken die in de hemel is. Wat wil dat zeggen? Dat mensen God zullen moeten leren kennen doorheen onze goede werken. Dat is blijkbaar de enige weg die God heeft om bij de mensen te geraken.

Van God uit lijkt dat misschien een heel groot risico en voor ons een onhaalbare opgave. Maar als ge er verder over nadenkt is dat wel de manier waarop het gaat. Denk eens aan uw eigen gelovig zijn: dat is niet zomaar uit de lucht komen vallen, daar zijt ge niet mee opgestaan zoals ge opstaat met een

verkoudheid. Veruit de meeste mensen zijn gelovig geworden (en gebleven) omdat andere mensen ons dat geloof op een 'geloof-waardige' manier hebben aangereikt; omdat ze 'licht' waren in onze duisternis of 'zout' in onze flauwheid.

Het kunnen misschien hoge woorden lijken die Jezus vandaag zegt, maar zo moeilijk is het niet. Het enige wat in feite van ons gevraagd wordt is dat we onze warmte en smaak niet zouden verliezen. Amen.

Johan Goris, pastoor